

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Henrici Canisi[i] Noviomagi, Belgæ, Jn Academia
Ingolstadiensi SS. Canonum Profess. Ordinarii & Primarii,
Opera Quæ De Ivre Canonico Reliqvit**

Canisius, Heinrich

Coloniae Agrippinae, 1662

In Tit. XVII. De Sequestratione Possessionvm Et Fructuum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62169](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62169)

De R. l. in hoc recuperandæ possessionis iudicio actor favorabilior habetur, quàm reus, idque odio spoliationis. † Qui ita demum restitutionem obtinebit, si duo hæc probaverit, nimirum se fuisse in rei possessione, vel quasi, tempore spoliationis: item se spoliatum fuisse ab eo, adversus quem agit, sive ipsemet spoliaverit, sive spoliari mandaverit, vel ab alio factam spoliationem ratam habuerit, *c. Cum ad sedem 15, h. t.*

Cæterum spoliatus, non restituitur, si consentiat, ut adversarius probet rem esse suam, *c. 1, h. t.* vel si ante spoliationem beneficio Ecclesiastico sponte renuntiaverit, *c. Accepta 3, h. t.* Post spoliationem renuntiatio facta non nocet; quia non est verisimile, quòd sponte renuntiaverit, *d. c. 2, h. t.* Et alius quibusdam casibus. V. A.

IN TIT. XIV. DE DOLO ET CONTUMACIA.

Repete ad hunc Tit. dicta in Summa Iuris Can. lib. IV. Tit. IV.

IN TIT. XV. DE EO, QUI MITTITUR IN POSSESSIONEM CAUSA REI SERVANDÆ.

V. Summam d. loco §. 2. 3. 4.

IN TIT. XVI. VT LITE PENDENTE NIHIL INNOVETUR.

SUMMARIÆ.

1. *Lis pendere quando dicatur.*
2. *Lito pendente nihil innovandum.*

Lis pendere dicitur inter aliquos sola citatione, quæ ad notitiam rei citati pervenerit, aut per eum factum est, quòd minus perveniret, cum expressione causæ, qua plene instrui possit, super quibus in iudicio conveniatur, *Clem. 2, h. t.*

Pendente autem lite nihil temerè immutandum aut innovandum esse, pro regula communi traditum est, sed relinquenda esse omnia in suo statu, ne in aliquo actoris vel rei conditio litisve

pendentis qualitas deterior fiat. Hinc in ea possessione, aut quasi possessione, quisque pendente lite manere debet, quam initio litis habuit: & rescriptum, quo quid circa eam innovatur, lite pendente, habetur subreptitium, *c. 1, h. tit.* Hinc pendente causa matrimonii, qua agitur ad divortium, id est ad separationem thori conjugalis, manere interim debet integer status, & possessio conjugalis, *c. 1, h. t.* Hinc & in jus vocatus super re aliqua, non potest eam rem pendente lite alienare: tæque litigiosa alienata, quæ recuperari nequeat, alia in ejus locum surroganda est; quæ alienari interim non poterit, *c. 3. & 4, h. tit.* V. A.

IN TIT. XVII. DE SEQUESTRATIONE POSSESSIONVM ET FRUCTUVM.

SUMMARIÆ.

1. *Sequestratio regulariter prohibita.*
2. *Licita certis casibus*

Quia & sequestratio rei inter aliquos controversiæ pendente lite regulariter prohibita est, *l. un. C. De prohib. sequestr. pecun.* quia continet speciem quamdam innovationis, & est instar spoliationis, cum possessionem & fructus ex manibus & potestate rei & actoris transferat in manus & custodiam tertii alicujus. Quod

intellige de sequestratione necessaria seu judiciali, quæ fit auctoritate judicis, citra consensum partium, idcircoque odiosa, quia nemini possessionis suæ commodum absque causæ cognitione est adimendum, nemòque in ea turbandus, *Doct. ad d. l. un.* non de voluntaria, quæ fit partium conventionem.

Dixi, regulariter; quia licita certis casibus est sequestratio, utique ex causa prodigalitatæ & dilapidationis: veluti si actor propter rei contumaciam missus in bonorum possessionem ex pri-

mo decreto, fructus, quos ex bonis percepit, prodigat & dissipet, *c. 2, h. tit.* Item si reus possessor, condemnatus appellaverit à sententia, ac pendente appellatione fructus rei litigiosæ dissipet & malè consumat, rectè petet actor eos se-

questrari, *c. ult. h. tit. & ibi Panorm. nam. 7*, quia licet pendente lite nihil innovandum sit, tamen non debet eo prætextu alteri per alterum iniqua conditio inferri, *c. Non debet 7 4, De R. I. in 6, V. A.*

IN TIT. XVIII. DE CONFESSIS.

SUMMARI A.

1. Confessio quid operetur.
2. Iudicialis qua.
3. Extrajudicialis quid operetur.
4. Confessio an revocari possit.

EXpeditis iis, quæ subinde incidunt in iudicium decidenda, priusquam in causa principali procedatur, de quibus actum à Lit. De ordine cognit. ordo conflictus iudicarij exigit, ut ad probationum materiam accedamus.

Inter probandi autem modos refertur, & confessio partis, quæ ad convincendum validissima est, & in iudicio facta vim obtinet rei iudicatae, *l. 1, & 3, D. h. tit. & l. 1, C. eod.* Nec ullæ amplius iudicis in confitentem sunt partes, sive in cognoscendo, sive in iudicando, sed tantum in exequendo, *l. Proinde 2 5, in fine D. Ad L. Aquil.*

2. Alia est iudicialis, quando ad positiones ex parte actoris reo propositas, præstito prius iuramento calumniæ vel de veritate dicenda, reus, sub simili iuramento, respondet per verbum. *Credo, vel Non credo.* Et quidem respondendo affirmativè relevat actorem ab onere probandi, *c. Presentium inf. De testib.* Ad quas verò positiones

reus responderit per verbum, *Non credo*, eas actor probare tenetur. Quod si obstinatè non velit respondere ad positiones actoris, habetur pro confesso, *c. 2, h. tit. in 6.*

Extra iudicium verò facta confessio non habet eam vim, ut confessus pro iudicato haberi debeat, nec relevat ab onere probandi actorem, quia indiseretè & sine deliberatione aliqua confessus esse præsumitur, *c. 1, inf. De fide instrum. & d. l. 1, C. h. tit.*

Quæritur, An semel confessus revocare confessionem suam possit? Ubi quidam distinguunt inter confessionem concernentem litis præparatoria, ut hæc ante litem contestatam revocari possit; & inter confessionem circa litis decisoriam, ut hæc non nisi iusti erroris prætextu revocabilis sit. Guil. Haneton. *De ord. iudiciario p. 2. tit. De confessionib.* Alii distinguunt, an confessus erraverit in iure, & talem confessionem nocere, nec mereri excusationem, quia omnes scire debent leges, *l. Leges sacratissima 9, C. De legib.* an verò in facto erraverit, & tunc revocationi locum esse usque ad sententiam, *c. ult. in verbis, negotio nondum finito, h. tit.* quia non fatetur qui errat, nisi jus ignoret, *l. 2, D. eod. V. A.*

IN TIT. XIX. DE PROBATIONIBVS.

SUMMARI A.

1. Probandi modi varii
2. Confessio, iurandum & notorium an probens.
3. An extra probationem iudex ex consensu litem dirimere possit

Presentis Tit. utilitas commendatione non eget: eam enim brevissimis verbis completus est Paulus I. C. in *l. Duo sunt 30, in fine D. De testam. tutelæ*, ubi de re dubia consultus, eleganter respondit, jus non deficere, sed probationem. His verbis insinuans, quod, licet causa, de qua controversitur, per se certa sit, tamen quia legitimè ea probari non potest, accideret, ut actor, vel etiam reus in excipiendo, causâ cadat,

propter defectum probationis. Similis verò textus existat in *can. pen. & ult. xxx. q. 5.* Unde perspicuum est, cuiusque causæ decisionem pendere ex probatione.

Probandi autem modi hi potissimum recensentur. I. Per testes, *ut inf. seq. tit. II.* Per instrumenta, *ut inf. De fide instrum. III.* Per confessionem partis, quæ ad convincendum validissima est, *l. Generaliter 13, in fine C. De non numer. pec. & in iudicio facta instar est rei iudicatae, l. unic. C. De confessis & l. 1, D. eod. de qua agitur sup. tit. proximo. IV.* Per rei evidentiam, quæ nullâ tergiversatione celari potest. Qui probandi modus cum per se expeditus sit, nullum Tit. separatim in iure haberi sed